

چکیده

استافیلوکوکوس اورئوس یکی از شایع ترین عوامل عفونت های بیمارستانی و اکتسابی در جامعه است که مانند بسیاری از میکروارگانیسم ها، افزایش روز افزون ظهور سویه های مقاوم آن به آنتی بیوتیک مشاهده می شود. ماکرولیدها مانند اریترومايسين، اغلب برای درمان عفونت های استافیلوکوکی استفاده می شود. هدف از این مطالعه، بررسی مولکولی استافیلوکوکوس اورئوس های مقاوم به اریترومايسين جدا شده از مراکز درمانی شهر رشت در سال ۱۳۹۴ است.

مواد و روش ها: ۲۰۰ نمونه بالینی از مراکز درمانی شهر رشت، جمع آوری شد. تمام نمونه ها با استفاده از آزمون های استاندارد بیوشیمیایی شناسایی شدند. جهت تعیین الگوی مقاومت آنتی بیوتیکی همه جدایه های استافیلوکوکوس اورئوس، تست های دیسک دیفیوژن و حداقل غلظت مهارکنندگی به روش ماکرو دایلوژن انجام شد. هم چنین حضور ژن *ermA* کد کننده مقاومت به آنتی بیوتیک اریترومايسين به روش PCR مورد بررسی قرار گرفت و تعیین توالی شد.

یافته ها: از ۶۶ سویه باکتری، ۵۳/۰۳٪ سویه ها مقاوم به اریترومايسين، ۳۳/۳۳٪ نیمه مقاوم و ۱۳/۶۳٪ سویه ها حساس بودند (باروش دیسک دیفیوژن) اما در روش ماکرو دایلوژن، ۱۰۰٪ نمونه ها مقاومت با حداقل غلظت مهارتی ۲۵۰ میکروگرم در میلی لیتر را نشان دادند. همچنین در روش PCR (۱۰۰٪) نمونه ها دارای ژن *ermA* بودند که نتایج با تعیین توالی ژن *ermA* تایید شد.

نتیجه گیری: با توجه به نتایج، روش دیسک دیفیوژن روش قابل اطمینانی برای تعیین مقاومت آنتی بیوتیکی نمی باشد و تایید نهایی مقاومت تنها با روش ماکرو دایلوژن براث و روش PCR باید انجام شود. هم چنین شیوع مقاومت بالا به آنتی بیوتیک اریترومايسين نشان دهنده آن است که این آنتی بیوتیک برای درمان عفونتهای استافیلوکوکی زخم و ترشحات مناسب نیست و استفاده از آنتی بیوتیک های جایگزین در درمان پیشنهاد می گردد.

واژگان کلیدی:

استافیلوکوکوس اورئوس، اریترومايسين، مقاومت آنتی بیوتیکی، *ermA*